

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobkyně: **R. L., nar. X**
bytem H. 33, F.
zastoupená advokátem JUDr. Jaroslavem Škubalem
sídlem Jáchymova 2, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele žalovaného ze dne 4. 4. 2018,
č. j. 28543/18/7400-40186-050821,

takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Generálního finančního ředitelství ze dne 4. 4. 2018, č. j. 28543/18/7400-40186-050821, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, JUDr. Jaroslava Škubala, advokáta, sídlem Jáchymova 2, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 7. 6. 2018 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhala zrušení rozhodnutí generálního ředitele žalovaného ze dne 4. 4. 2018, č. j. 28543/18/7400-40186-050821 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým generální ředitel žalovaného zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 12. 1. 2018, č. j. 34909/18/3300-00061-702082 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl skončen služební poměr žalobkyně podle § 72 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 72 odst. 4 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o státní službě“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož skutková zjištění žalovaného jsou chybná a nemají oporu v provedeném dokazování a dále se žalovaný dopustil nesprávného právního posouzení. Následně rozsáhle shrnula skutkový stav věci.
4. V provedeném dokazování nemá oporu závěr, že žalobkyně není schopná výkonu služby na žádném služebním místě, když dlouhodobě pozbyla zdravotní způsobilost k výkonu dosavadní práce. Posuzování způsobilosti k práci (k výkonu služby) neprobíhá plošně pro celou kategorii práce, ale naopak vždy pouze ve vztahu ke konkrétní vykonávané práci (službě) a to s přihlédnutím k podmínkám výkonu služby, jak jsou služebním úřadem uvedeny v písemné žádosti o provedení pracovnělékařské prohlídky. S ohledem na četná pohybová onemocnění žalobkyně není schopná vykonávat službu zahrnující práce v terénu, přičemž právě tato podmínka je podle žalobkyně důvodem, proč byla uznána dlouhodobě zdravotně nezpůsobilou pro výkon služby na daném místě. Její zdravotní stav však nebránil převedení na jiné služební místo, které nevyžaduje ani občasné pochůzky v terénu. Jelikož žalovaný nezkoumal zdravotní způsobilost k výkonu činnosti na jiném služebním místě, nemá skutkový závěr o nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu jakékoliv práce v kategorii I. oporu v provedeném dokazování a je v přímém rozporu s provedenými listinnými důkazy.
5. Chybné právní posouzení spočívá v tom, že prvostupňový orgán měl postupovat dle § 61 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě a převést žalobkyni na jiné služební místo, které by pro ni bylo vhodné s ohledem na její zdravotní stav. Pokud by žádné takové vhodné místo nebylo volné, což již ale správní orgány s ohledem na svůj chybný skutkový závěr nezkoumaly, měla být žalobkyně zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů dle § 62 zákona o státní službě. V této souvislosti nelze aplikovat analogii s právní úpravou zákoníku práce, neboť služební poměr je oproti pracovnímu poměru veřejnoprávním vztahem, v němž služební úřad vystupuje v roli správního orgánu, který ve vrchnostenském postavení rozhoduje o právech a povinnostech státního zaměstnance. Žalobkyně má dále za to, že § 61 zákona o státní službě je vůči § 72 speciálním ustanovením stanovícím postup služebního úřadu v případech, kdy zaměstnanec za trvání služebního poměru přestane z různých důvodů splňovat požadavek způsobilosti k výkonu

služby. Jiný postup je nelogický a naplňující znaky diskriminace z důvodu zdravotního postižení.

6. Závěrem žalobkyně poukázala na extrémní případ aplikace právního názoru správních orgánů. Osoba trvale upoutaná na invalidní vozík by se nemohla vůbec stát státním zaměstnancem, i když by zjevně byla schopna výkonu služby na služebních místech v I. kategorii prací, ve které dané osobě její postižení nebrání.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný se k žalobnímu návrhu vyjádřil podáním ze dne 25. 7. 2018. Podle žalovaného je nutné posudek o zdravotní způsobilosti k výkonu služby vykládat tak, že se nevztahuje na jedno konkrétní služební místo, ale na okruh služebních míst se stejnými podmínkami výkonu služby. V rámci referentských pozic na finančních úřadech je v zásadě totožný druh a režim výkonu služby. Daný posudek je podle žalovaného možné použít k posouzení zdravotní způsobilosti ve vztahu ke všem služebním místům se stejným druhem a režimem výkonu služby.
8. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že důvodem pozbytí dlouhodobě zdravotní způsobilosti k výkonu služby jsou toliko pohybové onemocnění a občasné pochůzky v terénu. Při větším okruhu zdravotních problémů nelze vyčlenit pouze jeden z nich a vztáhnout ho pouze k určité části povinností při výkonu služby a bez jakéhokoliv podložení tvrdit, že právě tento zdravotní problém v kombinaci s touto činností vykonávanou v rámci služby jsou důvodem pozbytí dlouhodobé způsobilosti k výkonu služby. Práce referenta finančního úřadu je především prací duševní, u které jsou pro úspěšný výkon právě zásadní neuropsychické vlastnosti a dovednosti, na jejichž nedostatek žalobkyně sama u sebe upozorňuje. Druh a režim výkonu služby uvedený v posudku je z pohledu zdravotní způsobilosti nejméně limitující a lze mít důvodně za to, že pokud není zdravotně způsobilá k výkonu služby v uvedeném druhu a režimu výkonu služby, není způsobilá k výkonu služby na žádném jiném služebním místě v rámci kategorie I. rizikovosti práce.
9. Dále žalovaný považuje za mylný názor žalobkyně, že § 61 zákona o státní službě je speciálním ustanovením stanovící postup služebního úřadu v případech, kdy zaměstnanec přestane z různých důvodů splňovat požadavek zdravotní způsobilosti a v těchto případech vylučuje tak použití § 72 zákona o státní službě. Neztotožňuje se ani s tvrzením o diskriminaci z důvodu zdravotního postižení. Naopak je v případě žalobkyně skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě jediným možným řešením. Argumentace analogií se zákoníkem práce je podle žalovaného nesouvisející s napadeným rozhodnutím. Modelový příklad uvedený žalobkyní považuje za silně zavádějící.

IV. Další procesní vyjádření

10. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou ze dne 17. 8. 2018, v níž setrvala na tvrzení, že se pracovnělékařské prohlídky provádějí za účelem posouzení zdravotní způsobilosti ke konkrétní práci, tj. ke konkrétnímu služebnímu místu, nikoliv okruhu míst, jak uvádí žalovaný. Převedení na jiné služební místo nemusí nastat na stejném služebním úřadě, případně ve stejném oboru služby, nicméně ani možnostmi zařazení na jakékoli jiné potenciálně vhodné služební místo v rámci celé státní správy se žalovaný nezabýval. Žalovaný měl řádně zkoumat, zda existuje jiné vhodné místo v rámci všech

služebních úřadů, na které mohla být žalobkyně převedena. K této otázce mělo být navíc zajištěné příslušné odborné posouzení. Nadto je žalobkyně přesvědčena, že existuje služební místo, na kterém by práci vykonávat mohla. Žalovaným uvedený závěr o příkladu zaměstnance na invalidním vozíku považuje za absurdní a diskriminační. Ke své replice připojila metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu, č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru, na který v replice argumentačně odkazovala.

11. K replice žalobkyně žalovaný zaslal dupliku ze dne 20. 9. 2018, v níž nadále setrval na závěru možnosti použít pracovnělékařský posudek na celý okruh služebních míst se stejnými podmínkami k výkonu práce. V tomto směru poukázal na nutnost odlišovat pojem konkrétní práce, který je uveden v příslušné vyhlášce o pracovnělékařských službách, od pojmu konkrétní pracovní místo, resp. konkrétní služební místo v projednávané věci. Ve vztahu k zaslánému metodickému pokynu žalovaný poukázal na kritéria pro určení vhodnosti služebního místa. V případě žalobkyně vhodná služební místa odpovídají referentským místům ve Finanční správě České republiky. Žalobkyně neoznačila a nepředložila žádný důkaz, že jí tvrzené vhodné místo ve státní správě existuje. Příklad se zaměstnancem na invalidním vozíku považuje za zcela jasný. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 11. 7. 2018, č. j. 65 Ad 19/2017-29, zabývající se skutkově shodnou věcí.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána v zákonné lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
13. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí ředitele žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž by nařizoval jednání, za splnění podmínek podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
14. Podstatou projednávané věci je otázka, zda se žalobkyní mohl být na základě provedeného lékařského posudku ukončen služební poměr z důvodu zdravotní nezpůsobilosti, resp. zda tento lékařský posudek dopadá na všechny práce zařazené v I. kategorii prací, případně zda žalobkyně měla být převedena na jiné služební místo nebo postavena mimo výkon služby.
15. Ze správního spisu vyplývají následující relevantní skutkové okolnosti případu. Žalobkyně byla u prvostupňového orgánu ve služebním poměru na dobu neurčitou zařazena na služební místo č. 330122 v oboru služby „Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění“. Na základě žádosti prvostupňového orgánu (zaměstnavatele žalobkyně) o mimořádnou lékařskou prohlídku po dlouhodobé pracovní neschopnosti v době od 21. 3. 2016 do 25. 8. 2017 byl dne 29. 8. 2017 vydán lékařský posudek MUDr. L. P. o zdravotní způsobilosti k výkonu služby č. 303, dle jehož závěrů žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost. Příčinou dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti je obecné onemocnění, kdy žalobkyni byla přiznána invalidita III. stupně, v důsledku které je o více než 70 % snižen její pracovní potenciál. Žalobkyně následně žádala přezkoumání tohoto posudku,

nicméně na základě rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru zdravotnictví, o přezkoumání lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služby ze dne 15. 11. 2017, č. j. KUZL 76779/2017, sp. zn. KUSP 62818/2017, byl tento návrh zamítnut a daný lékařský posudek byl potvrzen. Podkladem pro toto rozhodnutí byl znalecký posudek MUDr. Jiřího Chaloupky, CSC., soudního znalce v oboru zdravotnictví, odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání, jehož závěrem bylo, že posudkový závěr MUDr. L. P. je odborně správný, v souladu s platnou legislativou po odborné i formální stránce a zdravotní problémy žalobkyně nebyly uznány jako nemoc z povolání nebo za ohrožení nemocí z povolání.

16. V návaznosti na tyto závěry bylo dne 12. 1. 2018 vydáno prvostupňové rozhodnutí, podle něhož služební poměr žalobkyně skončí podle § 72 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 72 odst. 4 zákona o státní službě uplynutím 60 dnů následujících po dni doručení rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí prvostupňový orgán mimo jiné uvedl, že výkon služby na všech služebních systematizovaných místech v orgánech Finanční správy České republiky je zařazen výhradně do první kategorie prací dle § 3 vyhlášky č. 432/2003 Sb., kterou se stanoví podmínky pro zařazování prací do kategorií, limitní hodnoty ukazatelů biologických expozičních testů, podmínky odběru biologického materiálu pro provádění biologických expozičních testů a náležitosti hlášení prací s azbestem a biologickými činiteli, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška č. 432/2003 Sb.“). Tato skutečnost byla uvedena v žádosti o posouzení zdravotní způsobilosti k výkonu služby ze dne 28. 8. 2017 a je zmíněna i v lékařském posudku o zdravotní způsobilosti ze dne 29. 8. 2017. Pokud žalobkyně nemůže vzhledem k dlouhodobému pozbytí zdravotní způsobilosti vykonávat dosavadní službu zařazenou do I. kategorie, nemůže v této kategorii vykonávat službu na žádném jiném služebním místě, protože se převedení dle § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě jeví jako zcela irrelevantní. Skutečnost pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby v I. kategorii automaticky vylučuje možnost vykonávat službu v přísnější kategorii, tedy na služebních místech, kterými by případně disponovaly služební úřady odlišné od orgánů Finanční správy České republiky. Dle prvostupňového orgánu proto pozbylo smyslu také hledání volného služebního místa napříč služebními úřady v rámci České republiky. Současně byla vyloučena i možnost zařazení mimo výkon služby dle § 62 zákona o státní službě, neboť vhodné služební místo pro žalobkyni ani v budoucnu existovat nebude.
17. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, v němž uvedla obdobné námitky jako v žalobním návrhu. Odvolání žalobkyně bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a současně bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Ředitel žalovaného zopakoval závěr prvostupňového orgánu, dle něhož žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby na služebním místě zařazeném v I. kategorii rizikovosti práce, nelze tak uvažovat o převedení na jiné služební místo v kategorii I. a ani na služební místo v žádné jiné kategorii. Neexistuje pro ni služební místo jak ve služebním úřadě, kde žalobkyně doposud vykonávala službu, tak ani v žádném jiném služebním úřadě, které by bylo z pohledu nároků na zdravotní způsobilost méně náročné, než služební místo zařazené v kategorii I. rizikovosti práce. Ředitel žalovaného dále poukázal též na skutečnost, že ani sama žalobkyně v odvolání neuvedla, které jiné služební místo by pro ni bylo vhodné.

18. Podle § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě služební orgán rozhodne o skončení služebního poměru, nesplňuje-li státní zaměstnanec bez zavinění služebního úřadu jiný předpoklad potřebný k výkonu služby.
19. Potřebná zdravotní způsobilost je nezbytnou podmínkou, kterou musí mít podle § 25 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě žadatel o přijetí do služebního poměru (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 26. 2. 2019, č. j. 59 A 111/2017-36).
20. Podle § 34 odst. 1 zákona o státní službě předpoklady uvedené v § 25 odst. 1 musí státní zaměstnanec splňovat po celou dobu výkonu služby; služebnímu úřadu je povinen bez zbytečného odkladu oznámit, že tyto předpoklady přestal splňovat.
21. Kategorizace prací z hlediska požadavků na zdravotní způsobilost je zakotvena v § 37 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon č. 258/2000 Sb.“). Dle odst. 1 tohoto ustanovení platí, že podle míry výskytu faktorů, které mohou ovlivnit zdraví zaměstnanců, a jejich rizikovosti pro zdraví se práce zařazují do čtyř kategorií. Kritéria, faktory a limity pro zařazení prací do kategorií stanoví prováděcí právní předpis; hodnocení rizika a minimální ochranná opatření stanoví zvláštní právní předpis. Do kategorie se nezařazují práce prováděné na pracovištích staveb prozatímně užívaných ke zkušebnímu provozu, který nepřekročí jeden rok.
22. Příslušným prováděcím předpisem je vyhláška č. 432/2003 Sb., dle jejíhož § 3 odst. 1 písm. a) se za práce kategorie první považují práce, při nichž podle současného poznání není pravděpodobný nepříznivý vliv na zdraví.
23. Posuzování zdravotní způsobilosti k práci je součástí pracovnělékařských služeb, jejichž legislativním podkladem je zákon č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“).
24. Na základě § 42 zákona o specifických zdravotních službách je prováděn lékařský posudek o zdravotní způsobilosti nebo o zdravotním stavu příslušného zaměstnance, přičemž případný přezkum tohoto posudku se odehrává na základě § 46 a 47 zákona o specifických zdravotních službách.
25. V projednávané věci lze na podkladě rekapitulace správního spisu provedené výše konstatovat zadání lékařského posudku v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními, přičemž cílem bylo prověření, že žalobkyně nadále disponuje zdravotní způsobilostí k výkonu služby ve smyslu § 25 odst. 1 písm. f) a § 34 odst. 1 zákona o státní službě.
26. Z příslušné žádosti o posouzení zdravotní způsobilosti k výkonu služby/práce ze dne 28. 8. 2017 plyne, že bylo požádáno o posouzení zdravotní způsobilosti k druhu a režimu výkonu služby/práce definované „práce s PC (administrativní a odborná činnost), jednosměnný režim, kontrolní činnost, občasné práce v terénu, komunikace s daňovými subjekty“ a kategorie výkonu služby/práce kategorie I.
27. Rovněž z lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služby/práce č. 303 ze dne 29. 8. 2017 vydaného poskytovatelem pracovnělékařských služeb MUDr. L. P., všeobecnou praktickou lékařkou, vyplývá posouzení pro stejně vymezený druh a režim výkonu služby/práce a pro shodnou kategorii výkonu služby/práce. Závěrem tohoto lékařského posudku je, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost – příčinou

dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby/práce je obecné onemocnění.

28. Ani ze žádosti o posouzení zdravotní způsobilosti k výkonu služby/práce ze dne 28. 8. 2017, ani z lékařského posudku o zdravotní způsobilosti ze dne 29. 8. 2017 však nevyplývá, že by předmětem lékařského posouzení bylo posouzení zdravotní způsobilosti ke všem druhům a režimům výkonu služby/práce, které jsou zařazeny do kategorie I. služby/práce vykonávaných u žalovaného, resp. prvostupňového orgánu.
29. Současně není součástí správního spisu jakýkoliv přehled všech druhů a režimů výkonu služby/práce u žalovaného, resp. prvostupňového orgánu, z něhož by bylo možné dovodit, že skutečně všechny varianty výkonu druhů a režimů služby/práce řazené v I. kategorii výkonu služby/práce mají definovaný druh a režim služby/práce jako „práce s PC (administrativní a odborná činnost), jednosměnný režim, kontrolní činnost, občasná práce v terénu, komunikace s daňovými subjekty“.
30. Krajský soud proto nemohl přisvědčit tvrzením žalovaného, že z předmětného lékařského posudku vyplývá závěr o ztrátě zdravotní způsobilosti pro výkon služby/práce řazených v I. kategorii služby/práce, neboť z daného posudku vyplývá ztráta zdravotní způsobilosti pouze k druhu a režimu výkonu služby/práce definované „práce s PC (administrativní a odborná činnost), jednosměnný režim, kontrolní činnost, občasná práce v terénu, komunikace s daňovými subjekty“. Současně není ze správního spisu zřejmé, že pouze takto definovaný druh a režim výkonu služby/práce je jediný možný, který lze u žalovaného, resp. prvostupňového orgánu, v rámci I. kategorie vykonávat. Naopak lze očekávat, že u správních orgánů bude možné vykonávat službu/práci s jinak definovaným druhem a režimem výkonu služby/práce.
31. Názoru žalovaného ostatně nepřisvědčuje ani rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru zdravotnictví, o přezkoumání lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služby ze dne 15. 11. 2017, č. j. KUZL 76779/2017, sp. zn. KUSP 62818/2017, jímž byl zamítnut návrh na přezkum lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služby č. 303 ze dne 29. 8. 2017 a tento posudek byl potvrzen. Na s. 2 tohoto rozhodnutí je explicitně uvedeno, že posouzení zdravotního stavu je prováděno vždy ve vztahu ke konkrétnímu pracovnímu zařazení navrženému či stanovenému zaměstnavatelem. Na s. 4 napadeného rozhodnutí je pak uvedeno, že zdravotní způsobilost k výkonu služby byla při mimořádné pracovnělékařské prohlídce dne 29. 8. 2017 posouzena ke stávajícímu pracovnímu zařazení žalobkyně (odborné referentky kontrolního odboru prvostupňového orgánu), přičemž je tato práce zařazena v I. kategorii dle zákona č. 258/200 Sb. a vyhlášky č. 432/2003 Sb. Zjištěný zdravotní stav neumožňuje plný výkon pracovního zařazení odborného referenta finančního úřadu, jak je požadován zaměstnavatelem. Z tohoto rozhodnutí rovněž neplyne závěr o tom, že by žalobkyně pozbyla zdravotní způsobilost k výkonu všech prací řazených do I. kategorie u žalovaného, resp. prvostupňového orgánu, neboť je zřejmé, že i toto odborné přezkoumání bylo vztaženo k dosavadnímu výkonu služby žalobkyní, tj. konkrétně k výkonu pozice odborné referentky kontrolního odboru prvostupňového orgánu. Současně předmětem tohoto rozhodnutí nebyl přezkum zdravotní způsobilosti žalobkyně ve vztahu k pozici odborné referentky na jiném oddělení, eventuálně obecně ve vztahu k pozici referentky (tj. bez přívlastku „odborné“).

32. Z uvedených důvodů proto krajský soud nepřisvědčil závěrům správních orgánů, že na základě zpracovaného lékařského posudku žalobkyně pozbyla zdravotní způsobilost k výkonu služby řazené do I. kategorie prací vykonávaných u prvostupňového orgánu, v důsledku čehož s ní byl ukončen služební poměr. Na základě skutečností obsažených ve správním spise nelze k takovému jednoznačnému záměru dospět, když předmětem lékařského posouzení byla zdravotní způsobilost žalobkyně k výkonu služby definované s druhem a režimem jako „práce s PC (administrativní a odborná činnost), jednosměnný režim, kontrolní činnost, občasná práce v terénu, komunikace s daňovými subjekty“.
33. Pouze ve stručnosti se krajský soud zabýval zbývajícími námitkami žalobkyně, které se vztahují k možnosti převedení žalobkyně na jiné služební místo ve smyslu § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě nebo které souvisí se zařazením žalobkyně mimo výkon služby dle § 62 zákona o státní službě.
34. Ustanovení § 61 odst. 1 zákona o státní službě uvádí důvody pro převedení státního zaměstnance na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě. Takovým důvodem jsou dle písm. a) tohoto ustanovení rovněž zdravotní důvody.
35. Dle § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě se podle odstavce 1 písm. a) převede státní zaměstnanec na služební místo, na kterém je služba pro něj vhodná, jestliže pozbyl vzhledem ke svému zdravotnímu stavu na základě lékařského posudku vydaného poskytovatelem pracovnělékařských služeb nebo rozhodnutí orgánu státní zdravotní správy dlouhodobě způsobilost vykonávat dosavadní službu nebo ji nesmí konat pro služební úraz, onemocnění nemocí z povolání nebo ohrožení touto nemocí.
36. Za situace, kdy bude možné jednoznačně konstatovat ztrátu zdravotní způsobilosti k výkonu služby v rámci všech prací řazených do I. kategorie, lze souhlasit s argumentací správních orgánů o neaplikování § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě, neboť by žalobkyně nesplňovala nezbytnou podmínku zdravotní způsobilosti k výkonu služby na všech pozicích u prvostupňového orgánu, v důsledku čehož by prvostupňový orgán nedisponoval žádným vhodným místem, na které by mohl žalobkyni převést. Nicméně takový závěr není možné v tuto chvíli konstatovat, neboť ze zpracovaného lékařského posudku nevyplývá nemožnost výkonu všech prací řazených do I. kategorie prací ze strany žalobkyně (k tomu argumentace soudu uvedená výše).
37. Obdobný závěr lze vztáhnout rovněž k zařazení žalobkyně mimo výkon služby dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě, dle něhož nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až g) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.
38. Ani v tomto případě, kdyby byla najisto postavena absence zdravotní způsobilosti žalobkyně ve vztahu k výkonu služby v rámci všech prací řazených do I. kategorie, by nebylo namístě postupovat dle uvedeného ustanovení, neboť by nemělo smysl žalobkyni převádět mimo výkon služby za situace, kdy by nemohla po uplynutí 6 měsíců danou službu vykonávat z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti. Vhodné služební místo by tak pro žalobkyni neexistovalo ani v budoucnu, protože by její postavení mimo službu z důvodu čekání na takové vhodné místo nemělo význam.

VI. Shrnutí a náklady řízení

39. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, nebylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní jsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Na náhradě nákladů za právní zastoupení advokátem přísluší dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění [tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], odměna za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava právního zastoupení, sepsání žaloby), a to za každý tento úkon částka ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů činí za každý učiněný úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč. Náhrada nákladů za právní zastoupení tak činí částku 10 200 Kč. Protože ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento jeho nárok o částku 2 142 Kč, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobkyni pak dále náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkově tak žalobkyni na náhradě nákladů řízení přísluší částka ve výši 15 342 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. srpna 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu